

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1917/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Veszprémi Törvényszék 3.Bf.4/2025/8/1. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Máté Szilárd ügyvéd) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján a Tapolcai Járásbíróság 3.B.407/2024/10/II. számú ítélete, valamint a Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.4/2025/8/1. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Álláspontja szerint a támadott döntések ellentétesek az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt, a véleménynyilvánítás szabadságát biztosító alapjogával.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló alapügy előzménye a következő.
- [3] 2.1. A Tapolcai Járásbíróságon 2024. május 16-án rágalmazás vétsége miatt benyújtott feljelentés alapján eljárás indult az indítványozóval szemben. A feljelentést egy város önkormányzata, valamint a város jegyzője és akkori polgármestere tette, egyazon tartalommal. 2024. október 18-án az új polgármester ejtette a vádat az önkormányzat nevében tett feljelentés vonatkozásában. 2024. október 21-én a jegyző (magánvádló) írásban bejelentette, hogy ejti a vádat és kérte az eljárás megszüntetését. A járásbíróság a 3.B.407/2024/5-I. és 3.B.407/2024/8. számú végzésével e két feljelentő esetében az eljárást megszüntette.
- [4] 2.2. A korábbi polgármester a magánvádját változatlanul fenntartotta. A korábbi polgármester (magánvádló) magánvádindítvány tartalmazó feljelentése szerint az indítványozó (vádlott) a következő bejegyzést tette közzé 2024. április 17-én a

Facebook közösségi portálon, az általa adminisztrált nyilvános (bárki által olvasható) profil oldalon:

[5] „Kedves [...] -i Választópolgárok!

Az első dokumentum a megbukott, bűnöző, (... községi) fideszes »polgármester« egyik büntetőügye iratainak közérdekűvé válásáról szól. A nyomozó hatóság a nyomozás érdekeire hivatkozva megtilthatja a keletkezett iratok kiadását, de ebben az esetben már nem tette. Nyilván a nyomozás befejeződött.

Ugyanúgy, mint a (...városi), szintén fideszes »polgármester« büntetőügyének nyomozati szakasza is.

A másik két irat a (...városi) jegyző több szempontból is törvénysértő adatmegtagadása arra hivatkozva, hogy (... a polgármester) pénzlenyúlásának bűnügyi dokumentumainak nem iratkezelője a (... városi) önkormányzat. Ez azt jelenti, hogy az önkormányzati képviselő testület, a bűncselekmények sértettjeként nem tett semmit a dokumentumok beszerzéséért, részes (... a polgármester) bűncselekményeinek eltitkolásában, az anyagi kár megvalósulása a legcsekélyebb mértékben sem érdekli annak ellenére, hogy azért büntetőjogi felelősség is terhelheti, a lakosság tájékoztatását nem teljesítette évek alatt. Kérdés lehet az is, hogy az ügyben milyen jogi képviselete van az Önkormányzatnak, és mennyiben tartja be a jegyző az Iratkezelési Szabályzatot.

A jegyzői válasz az adatkérésre nem egy felelősen működő Önkormányzatot sejtet, hanem egy bűnszervezetet, ahol a polgármester több hivatali dolgozóval, köztük a jegyzővel együtt lopják el a település pénzét, és ez a körülmény sem a jelenlegi jegyzőt, de még a képviselőket sem érdekli a legcsekélyebb mértékben sem.

Az ügy miatt a jelenlegi önkormányzati aktoroknak, a helyi fideszes maffiának semmiféle szerepet nem szánhat a továbbiakban a [...] -i választópolgár, mert esküjüket is, és számtalan törvényi pontot is megszegtek mindannyian. Feltehetően a saját önös érdekeik felül írták a település érdekeit. Az, hogy az Önkormányzat valóban nem rendelkezik a saját kifosztásának a bűnügyi dokumentumaival, ki fog derülni. Ha a jegyző valótlanul állította, hogy nem adatkezelője az iratoknak, a jegyzői karrierjének a végét fogja jelenteni, és egy büntetőeljárást is. (Indítványozó neve)“

[6] A feljelentés szerint az indítványozó a bejegyzését egy zárt, körülbelül 4800 tagot számláló, a nevezett város és környéke ügyeivel kapcsolatos hírek, események közzétételére szolgáló Facebook-csoportban is megosztotta.

[7] 2.3. A Tapolcai Járásbíróság – a korábbi polgármester mint magánvádló magánindítványa alapján eljárva – a 2024. december 9-én kihirdetett 3.B.407/2024/10/II. számú ítéletével bűnösnek mondta ki az indítványozót rágalmazás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, a továbbiakban: Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés *b*) pont]. Ezért őt 4 hónapi – fogház fokozatú – szabadságvesztés büntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 1 évi próbaidőre felfüggesztette. A bíróság rendelkezett a szabadságvesztés

végrehajtásának utólagos elrendelése esetére, a feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjáról.

- [8] 2.3.1. Az ítélet indokolása szerint a bejegyzés közzétételekor a magánvádló a város polgármestere volt és polgármester jelöltként indult a 2024. június 9-i önkormányzati választásokon.
- [9] A bejegyzés megjelenésekor, 2024. április 17-én a magánvádló és 12 társa ellen a NAV [...]i Bűnügyi Igazgatóságán a Btk. 396. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette és hamis magánokirat felhasználása miatt nyomozás volt folyamatban, amely során a magánvádlót gyanúsítottként hallgatták ki.
- [10] 2024. szeptember 25-én a NAV [...]i Bűnügyi Igazgatósága tájékoztatta a bíróságot, hogy az ügyben érdemi eljárását befejezte és a nyomozás során keletkezett iratokat vádemelési javaslattal tervezi megküldeni az ügyészség számára. A Székesfehérvári Járási Ügyészség 2024. október 29-én a nyomozás határidejét további három hónappal meghosszabbította azzal az indokkal, hogy a nyomozás befejezésére 2024. november 3-ig nem került sor. A magánvádlóval szemben tehát a sérelmezett bejegyzés közzétételekor és az ítélet meghozatalakor is folyamatban volt a nyomozás.
- [11] 2.3.2. Az elsőfokú ítélet megállapította, hogy a magánvádló a bejegyzés közzétételekor közszereplőnek minősült, ezért esetében a nem büntethető véleménynyilvánítás köre tágabb volt, mint más személyeknél. A bejegyzést a polgármester választás kampányidőszakában a választópolgárok, és ezáltal a közérdek tájékoztatása érdekében tették közzé. Ezért a bíróság elrendelte a valóság bizonyítását.
- [12] Az ítélet indokolása rögzítette, miszerint a magánvádló a bejegyzés rá vonatkozó egész szövegét sérelmesnek tartotta, kiemelte azonban „(... a polgármester) pénzlenyúlásának”, „(... a polgármester) bűncselekményeinek” megfogalmazásokat, a bűnszervezetre utalást, illetve „a polgármester több hivatali dolgozóval, köztük a jegyzővel együtt lopják el a település pénzét” mondatrészt.
- [13] Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a bíróság megállapította, hogy a magánvádló büntetlen előéletű, vele szemben költségvetési csalás büntette és hamis magánokirat felhasználása miatt 2021 óta nyomozás van folyamatban.
- [14] A bíróság szerint az indítványozó által közzétett bejegyzés 3. bekezdésének szövegezéséből nem az derül ki, hogy az ártatlanság védelmének védelmét élvező magánvádlóval szemben nyomozás van folyamatban, hanem azt az érzetet kelti, mintha a magánvádló „pénzlenyúlás”-ához kapcsolódó büntetőeljárása már befejeződött volna és bűncselekményei vannak, melynek eltitkolásában érdekelt.
- [15] A bíróság elemezte, hogy a „lenyúlt” pénz jelentése a szleng szótár szerint „ellopott” pénz. Ezt az értelmezést erősíti a vádlott (indítványozó) által közzétett szöveg szerinti „lopják el” szóhasználat. A bíróság – ítélet indokolásában rögzített – álláspontja

szerint az általános közfelfogásban a pénzlenyúlás egyenlő a pénzlopással, amely esetben az ellopott dolgot az elkövető magának tartja meg, saját javára követi el a lopást. A magánvádlóval szemben viszont a Btk. 396. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző bűncselekmény (kötségvetési csalás) miatt van nyomozás folyamatban, amelyet az követ el, aki a költségvetésből származó pénzeszközöket a jóváhagyott céltól eltérően használja fel.

- [16] Az indokolás szerint a „bűncselekmény eltitkolása” szövegrész azt fejezi ki az általános műveltséggel rendelkező olvasó számára, hogy a magánvádlónak bűncselekményei vannak és nem azt, hogy vele szemben még lezáratlan nyomozás folyik, amely akár megszüntetéssel, akár – a lefolytatott büntetőeljárásban – felmentéssel is végződhet.
- [17] 2.3.3. Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a kifogásolt tényállítások alkalmasak-e a becsület csorbítására. Ítéletének indokolása szerint egy közszereplő becsületére nézve is sérelmes az olyan tényállítás, amely abban a színben tünteti fel, hogy ellopta – nyilvánvalóan saját céljaira – az önkormányzat pénzét, miközben a terhére rótt bűncselekmény szerinti gyanúsítás az, hogy a költségvetés pénzét az engedélyezettől eltérő célra használta fel. Az indokolás szerint az is alkalmas a közszereplő becsületének csorbítására, ha azt közlik róla, hogy bűncselekményei vannak, miközben erkölcsi bizonyítványában bűncselekmény nem szerepel, s vele szemben egy büntetőeljárás van folyamatban, melyben megilleti az ártatlanság vélelme.
- [18] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az indítványozó a közzétett bejegyzésének magánvádlóra vonatkozó tényállításaival, túlmént a véleménynyilvánítás, a kritika határain. A közzétett bejegyzés megfogalmazása nem kritikát fogalmazott meg, hanem tényeket közölt, amire utal a bejegyzés 3. bekezdésének 3. sorában az „ez azt jelenti” szövegrész. Az indokolás szerint ezzel a szóhasználattal az indítványozó az olvasóban azt az érzetet kelti, hogy tényeket olvas, amelyeket a bejegyzés írója – saját szemszögéből – megvilágít, feltár, megmagyaráz számára.
- [19] Az ítélet indokolása szerint az indítványozó szándéka az volt, hogy a magánvádlót a büntetőeljárás helyzetére vonatkozó megtévesztő tájékoztatással minél kedvezőtlenebb színben tüntesse fel a választópolgárok előtt, ezáltal jelentősen rontsa a választási kilátásait.
- [20] 2.4. Az ítélet ellen az indítványozó és védője fellebbezett, felmentés érdekében. A Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. május 5-én kihirdetett 3.Bf.4/2025/8/1. számú végzésével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A másodfokú bíróság indokai szerint az elsőfokú ítélettel megállapított tényállás helyes, a bűnösségre vont jogkövetkeztetés és a felrótt bűncselekmény minősítése törvényes. A másodfokú bíróság álláspontja szerint "a vádlott megfogalmazás nem kritikát fogalmazott meg, hanem tényeket közölt, amelyekre a vádlott által alkalmazott

szófordulatok egyértelműen következtetni engednek." (vö.: Veszprémi Törvényszék 3.Bf.4/2025/8/1. számú ítélet Indokolás [8] bekezdés zárómondat).

- [21] 3. Az indítványozó ezt követően, 2025. július 3-án nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, melyet az Alkotmánybíróság főtitkárának hiánypótlásra felhívó tájékoztatását követően kiegészített.
- [22] Az indítványozó hivatkozott az Alkotmánybíróság 3111/2022. (III. 23.) AB határozatára, mely szerint a közügyekkel összefüggő vélemények kinyilvánítását a szólásszabadság különös erővel védelmezi és a határozat kifejti, hogy „a tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. (...) Egy tényyszerűen állított kijelentés esetében az eljáró bíróságoknak minden esetben vizsgálniuk kell, hogy az elhangzó állítás tartalmazott-e olyan elemet, amely az értékítéletek körébe sorolható. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára” {Indokolás [28], [32]}.
- [23] Az indítványozó szerint ennek ahhoz képest van jelentősége, hogy a magánvádló, amikor polgármester-jelöltként indult a 2024. évi önkormányzati választásokon, akkor nem tájékoztatta megfelelően a választópolgárokat arról, hogy büntetőeljárás indult vele szemben egy olyan bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt, ami jelentős összegű kárt okozott a településnek.
- [24] Az indítványozó szerint nem az volt a célja, hogy a magánvádlót „minél kedvezőtlenebb színben tüntethesse fel a választópolgárok előtt, ezáltal jelentősen rontsa a választási kilátásait”, hanem az, hogy tájékoztassa a történekről a választókat, ezáltal pótolva a magánvádló mulasztását.
- [25] Az indítványozó kifejtette, hogy a büntetőeljárás során hivatkozott arra is, miszerint a „sejtet” szó használata egyértelművé teszi, hogy nem tényt állított, pusztán a véleményét közölte. Nézete szerint bejegyzése tényekre alapított értékítélet és nem tényközlés, így rágalmozás megállapítására eleve nem alkalmas, hivatalos személyekkel és közhatalmat gyakorló politikusokkal szemben pedig becsületsértés megállapítására sem vezethet. E körben hivatkozott az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozatára (a továbbiakban: Abh1.).
- [26] Az indítvány szerint tény, hogy az önkormányzatnak vissza kellett fizetni egy közel egymilliárd forintos támogatást, tehát a magánvádló tevékenysége miatt jelentős kár érte az önkormányzatot, így a választópolgárokat, és ezen az sem változtat, hogy a NAV előtt folyamatban lévő nyomozás még nem zárult le jogerősen. Az ügyben az Európai Csalás Elleni Hivatal (az OLAF), a vizsgálata befejezése után pénzelvonásra és büntetőjogi felelősség megállapításra tett javaslatot, így – az indítványozó állítása szerint – semmiképpen nem volt megalapozatlan a bejegyzése.
- [27] Az indítványozó szerint az alapügyben sem vitatott tény, hogy egy közszereplővel, polgármesterrel kapcsolatban tett közzé egy olyan, tényeken alapuló véleményt, amelynek megismeréséhez, különösen az önkormányzati választások közeledtével

közérdek fűződött. Bizonyított tény, hogy büntetőeljárás indult a magánvádló és 12 társával szemben, egy önkormányzati pályázat vonatkozásában. Az indítványozó állítása szerint e tényre alapozva, jogban járatlan laikusként használta a maffia vagy más néven bűnszervezet megnevezést bejegyzésében.

- [28] Az indítványozó szerint fontos kiemelni, hogy a közszereplő politikusoknak a jelleme, személyisége közvita tárgyát képezheti. Hangsúlyozta, hogy az ennek megítélésénél jelentős, a magánélet méltányos határait nem sértő valós tényközlések (híresztelések és tényre közvetlenül utaló kifejezések) megengedettek, ezek ellen a büntetőjogi fellépés nem indokolható. Az indítványozó szerint "ilyen tényközlés (híresztelés) az önkormányzati képviselőként közszereplő politikus által esetlegesen elkövetett bűncselekmény is, mivel közérdek fűződik ahhoz, hogy a közéletben fedhetetlen, törvénytisztelő személyek vegyenek részt, gyakoroljanak közhatalmat".
- [29] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a 3325/2024. (VII. 29.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.) hasonló ügyben azt állapította meg, hogy az abban ügyben vizsgált cikk részlet – az eset körülményeit figyelembe véve – olyan értékítéletet tartalmazó közlés, amelyet az Alaptörvény IX. cikke védelemben részesít.
- [30] Az indítványozó álláspontja szerint védelem alá tartozhat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Álláspontja szerint bár a bűnszervezet kifejezés túlzónak, meghökkentőnek tűnhet, de önmagában nem alapozza meg a büntetőjogi felelősségrevonást. Az indítványozó kifejtette, hogy az egyes részletek tényszerű cáfolatára a magánvádlónak széleskörű lehetősége volt.
- [31] Az indítványozónak az Abtv. 29. §-ában megfogalmazott követelményhez kapcsolódó álláspontja szerint az ügye lényegét tekintve megegyezik az Abh2.-be foglalt üggyel, ezért indokolt az érdemi elbírálása. Az indítvány hivatkozik az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatára, mely szerint „Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes” {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]}.
- [32] Az Abh2. szerint a véleménynyilvánítás szabadsága kiemelten védett alkotmányos érték; különösen, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy ilyen esetekben a véleménynyilvánítási szabadságból fakadó alkotmányjogi mércét különös szigorral szükséges érvényre juttatni, vagyis az ilyen jellegű szólások erősebb védelmet élveznek, és korlátozásuk csak a legszűkebb körben nyerhet igazolást {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás (45)}.
- [33] Az indítványozó hivatkozása szerint az Alkotmánybíróság által kialakított teszt esetében első lépésként azt kell vizsgálni, hogy az adott közlés a közügyek szabad

vitatásával áll-e összefüggésben. Második lépésként a bíróságoknak azt kell eldöntenie, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e: a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. Végül vizsgálni kell, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: „a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata vagy más jogsérelem okozása” {Ld. 3329/2017. (XII. 8.) AB határozat Indokolás [30]–[32]}.

- [34] Az indítványozó kifejtette, hogy bejegyzése a közügyek szabad vitatásával állt összefüggésben, így a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvez.
- [35] Az indítványozó hivatkozott az Alkotmánybíróság gyakorlatára, mely szerint eldöntendő, hogy egy vitatott közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e. Az értékítéletekkel szemben a tényállítások ugyanis mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható. A közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el. Az indítványozó hangsúlyozta, hogy e körben azt is kiemelte az Alkotmánybíróság, miszerint „a közügyek vitatását érintő véleménynyilvánítás szabadsága alóli kivételeket jelentő büntetőjogi törvényi tényállásokat megszorítóan szükséges értelmezni. Ellenkező esetben a közügyeket vitató szöveg kriminalizálása az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált alapjog szabad érvényesülése ellen hatna. Mindebből következően a rágalmozás bűncselekményének törvényi tényállásában írt »tényt állít vagy híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ« fordulatait kizárólag az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményekkel összhangban lehet értelmezni.” (Abh2., Indokolás [42]).
- [36] Az indítványozó álláspontja szerint az Alkotmánybíróság határozataiból {kiemelten: 3107/2018. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [29]} az következik, hogy a közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A mérlegelés egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági tesztel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha kijelentő módon fogalmazták is meg őket – vélelmezhető, hogy a választópolgárok a közléseket véleményként értékelik.

Szintén védelem alá tarthat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása, akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint.

- [37] Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett Facebook-bejegyzésben nem tényt állított, pusztán a véleményét közölte, ezt a „sejtet” szó használata egyértelművé teszi. Az alapügyben az bizonyított tény volt, hogy büntetőeljárás indult a magánvádlóval és 12 társával szemben, egy önkormányzati pályázat vonatkozásában. Az is kétségtelen tény, hogy az ezen büntetőeljárás során vizsgált cselekménnyel összefüggésben 838 millió Ft összegű támogatást kellett az önkormányzatnak visszafizetnie, tehát a magánvádló és társai tevékenysége igenis jelentős kárt okozott a településnek. Erről a tényről nem tájékoztatták megfelelően a választópolgárokat.
- [38] Az indítványozó álláspontja szerint mindezekre tekintettel semmiképpen sem tekinthető elfogadhatatlanul túlzónak az általa közölt értékítélet, amit vélemény formájában fogalmazott meg.
- [39] Az indítványozó összegzése szerint az eljáró bíróságok az alkotmányos szempontokat nem megfelelően értékelték, és ebből következően az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog sérelmével terjesztették ki a rágalmasz bűncselekményének törvényi tényállásában szereplő „tényt állít” fordulatot bejegyzésének kifogásolt mondataira.
- [40] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt szólásszabadság határainak értelmezése során az Alkotmánybíróság abból az elvi megközelítésből indul ki, hogy a közügyek vitájában a közhatalom gyakorlóját vagy közszereplő politikust érintő bírálat, értékítélet főszabály szerint nem lehet alapja büntetőjogi felelősségre vonásnak. A véleménynyilvánítás szabadságának alkotmányos határát e körben azok a közlések lépik csak át, amelyek az emberi méltóság korlátozhatatlan aspektusába ütköznek.
- [41] Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem kellő súllyal vették figyelembe, hogy az emberi méltóság sérelmét kizárólag az alapozhatja meg, ha a megszólaló tagadja, az érintett emberi mivoltát, vagy ha az emberi természet legbensőbb köreibe hatol, öncélúan támadva a személyiség és az identitás lényegét alkotó vonásokat. Az indítványozó állítása szerint mivel ilyen jogsértés a bejegyzésével összefüggésben nem állapítható meg, ezért az eljáró bíróságok döntése nem áll összhangban az Alkotmánybíróság által meghatározott szempontrendszerrel.
- [42] Az indítványozó hangsúlyozza, hogy a sérelmezett bejegyzés a magánvádlónak kizárólag a polgármesteri tevékenységét érintette, az a magánélete vonatkozásában nem tartalmaz semmilyen megjegyzést.
- [43] Az indítványozó ellentétesnek állította az Emberi Jogok Európai Bíróságának és a hazai bíróságok vonatkozó gyakorlatával, hogy elsőfokú bíróság megállapítása szerint az indítványozó célja a választások befolyásolása volt azzal, hogy tájékoztatást nyújtott a választóknak.

- [44] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [45] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani az ügyben első fokon eljáró bírósághoz címezve. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a hatvan napos határidőn belül terjesztette elő.
- [46] 4.2. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ra alapított alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését, valamint a támadott bírói döntéseket.
- [47] 4.3. Az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítvány eleget tesz ennek a követelménynek.
- [48] 4.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel nem konjunktív, az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását (vö. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]). A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [49] 4.4.1. Az indítványozó érvelése szerint a bírósági határozatok alaptörvény-ellenességét az okozza, hogy az eljáró bíróságok az alkotmányos szempontokat nem megfelelően értékelték. E körben ténymegállapításként kezelték Facebook bejegyzését, holott – összességében – abban az indítványozó valójában a véleményét közölte. Ezen az sem változtat, hogy az indítványozónak a magánvádló által kifogásolt mondatai tényközlésnek tűnhetnek, mivel azok tartalmukat (így az önkormányzatot ért pénzügyi veszteséget) tekintve helytállóak. Az indítványozó az álláspontját részletezve indokolta, hogy bejegyzésében a „bűnszervezetre” utalás miatt vélemény csupán és nem tényállítás.
- [50] 4.4.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság alkalmazta a bíróságok számára az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódóan kialakított tesztet, elvárható vizsgálati módot. Az eljáró bíróság először vizsgálta, hogy a bejegyzésre a közügyek szabad vitatása körében került-e sor. Ezután megállapította,

hogy a magánvádló által kifogásolt három kifejezés közül kettő („pénzlenyúlás”, illetve „bűncselekményei”) – a szövegkörnyezetet is figyelembe véve – tényállítás.

- [51] Végül elrendelte a valóság bizonyítását, amelynek eredményeként megállapította, hogy az indítványozó valótlan állításokat tett. Egyrészt, a magánvádló erkölcsi bizonyítványa alapján büntetlen előéletű, tehát nincsenek bűncselekményei. Az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás során pedig megilleti az ártatlanág véelme. Másrészt a magánvádló ellen nem az indítványozó által hivatkozott bűncselekmény (a pénzlenyúlással a szlengben szinonim lopás) miatt folyik nyomozás, s e cselekményből pedig nem következik a saját célra történő elkövetés. Az eljáró bíróság az indítványozó büntetőjogi felelősségének megállapítása során a bünszervezetre utaló kijelentést nem vizsgálta.
- [52] 4.4.3. Bár az indítvány általánosságban, és a bíróság által nem értékelt kijelentés vonatkozásában részletesen érvel amellett, hogy a kifogásolt bejegyzés miatt véleménynyilvánítást és miért nem tényállítást tartalmaz, a büntetőjogi felelősséget megalapozó két kijelentés vonatkozásában valójában nem indokolja, hogy azokat milyen okból kell véleménynek és nem ténynek tekinteni.
- [53] 4.5. Az Alkotmánybíróság – az indítvány szerinti, részletes és a tényállítás vs. vélemény különbsége, illetve az eljáró bíróság ellenében kifejtett álláspontja kapcsán – előrebocsátja a következőket. [vö.: BH 2020.258.]
- [54] 4.5.1. Az eseti bíró ítélezésének alapja a bizonyítási eljárásban, illetve alapján, bizonyítékok mérlegelése útján vont megállapított ténybeliség, történeti tényállás, ami mint tényállásszerűség alapja a jogkövetkeztetésnek. A ténymegállapító bíróság ebbéli tevékenysége autonóm, érinthetetlen, sérthetetlen, amit biztosítani kell. A tényállásszerűségből (a törvényi és történeti tényállás megfeleltetéséből) kiindulás alapja alkotmányos: a bírák csak a törvénynek vannak alárendelve. A bíró törvényhez kötöttségén, törvénynek alávetettségén alapul a hatályos jog alkalmazásának kötelezettsége, aminek pedig ténybeli előfeltétele a tényállásszerűség, a történeti és törvényi tényállás egymással megfeleltetése [Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdés].
- [55] Ezért a büntetőjogi felelősség alapkérdése a tényállásszerűség. Jelen ügyben a becsületbevágó magatartás ellenében álló törvényi tényállás a valakiről más előtt becsület csorbítására alkalmas tény állítása, híresztelése, vagy ilyen tényre közvetlen utaló kifejezés használata; ami a rágalmazás (Btk. 226. §).
- [56] A tényállásszerűség szempontjából annak van jelentősége, hogy a bűncselekmény – alapesetét tekintve – formális, tehát nem eredmény-bűncselekmény. Formális bűncselekmény esetén pedig az elkövetési tevékenység pontos meghatározása annál is inkább szükséges, mert a tárgyi oldalon – a jogi tárgyon kívül – egyedül ez határozza meg a cselekmény jellemzőit.
- [57] Másképpen szólva a Btk. az elkövetési magatartást a becsületcsorbításra alkalmasság függvényében határozza meg; vagyis a Btk. megadja a védendő értéket, ami a

becsület, viszont a törvény a bíróra bízza valamely elkövetési magatartás sértésre, becsületcsorbításra alkalmasságának eldöntését.

- [58] Tehát a törvény valójában nem ad, nem határoz meg konkrét elkövetési magatartást, hanem megfeleltetést vár el; ezért lehet mondani, hogy nyitott a törvényi tényállás, és a törvény a bíró feladatává teszi a konkretizálást.
- [59] Valójában ez teremtette, ez teremti meg annak lehetőségét, hogy körültekintő alapjogi értelmezése legyen az ilyen bűncselekmény törvényi és történeti tényállását megfeleltető, ekkénti jogi értékelést végző ítélkező tevékenységnek. Ettől azonban e tevékenység még továbbra is gyakorlati, ítélkező (szakjogi) tevékenység.
- [60] 4.5.2. A tényállásszerűség követelménye alapján tehát az első eldöntendő kérdés az, hogy az elkövető magatartása (amiről szó van) tényállítás, híresztelés, avagy kifejezés használata.
- [61] Az emberi gondolkodás ítéletek alakjában (ítéletalkotás által) történik. Az ítélet valamiről, annak a valaminek az állítását vagy tagadását jelenti. Tényítélet az, amikor magára a valóságbeli tényre, körülményre vonatkozóan történik leíró jellegű megállapítás; a jog nyelvén ez a tényállítás.
- [62] A tényállításhoz azonban újabb ítélet is kapcsolódhat, aminek viszont már értékelő funkciója van. Ez az értékítélet, ami a valósághoz (a valóságot leíró megállapításhoz) fűzött következtetés.
- [63] Jogilag a tényállítás és értékítélet közötti határvonal abban áll, miszerint tényállításról van szó, ha az adott nyilatkozat alapjául meghatározott, egyedileg elhatárolt, objektív, tárgyyszerű valósága szempontjából megvizsgálható esemény, történés szolgál.
- [64] Ezzel szemben értékítélet, ha annak alapja nem egyedileg körülhatárolt esemény, vagy ha a következtetések láncolata annyira hosszú, oly mértékben áttételes, hogy az egyedileg körülhatárolt, meghatározott események már nem úgy jelennek meg, mint a megnyilatkozás alapja.
- [65] Minden értékítélet viszonyítást foglal magában, és minden értékítéletnek általánosító tendenciája van.
- [66] Az értékítélet valójában nem más, mint kifejezési mód egyszerűsítése, tehát a tényállítás sommásítása. Ez – értelemszerűen – egyben azt is jelenti, hogy a tényállítási tartalom elveszti a konkrétságra való visszavezethetőségét. Másfelől az egyre absztraktabbá válás pedig sűrítést, tipizálást, a lényeg megragadását jelenti; amiért is az emberek egymás között inkább használják azt a tényállítások helyettesítésére. Ez viszont már nem tényállítás, hanem értékítélet, vélekedés, vélemény, egyéni vélelem.
- [67] Kétségtelen odafigyelést, körültekintést igényel annak eldöntése, hogy mikor van tényállítás, aminek veszélyessége a tények - vagyis a megtörtént, már megtörtént, kifejtett magatartás, s ehhez képest a valóságra hivatkozásban rejelő - hitelességével való rontás, és mikor van olyan leegyszerűsítés (sommásítás) ami mögött valójában semmi tényre való vonatkozás, vonatkozathatóság nincs, és az ekként nem más, mint

értékítélet. Utóbbi pedig büntetőjogilag nem akadályozott, feltéve, hogy az nem gyalázkodás.

- [68] A tényállásszerűség eseti bírót illető, illetve kötelező vizsgálata mellett a bírói jogalkalmazásra vonatkozó külső – így az Alkotmánybíróság vagy nemzetközi bíróság általi – elvárásra odafigyelés pedig valójában azt jelenti, hogy a becsületcsorbításra alkalmasság kapcsán vizsgálni kell, hogy milyen körülmények között történt a felrótt (sérelemzett) magatartás (így kerülhet szóba a közügyek intézése).
- [69] Mindez azonban nem közömbösíti a jogalkalmazás eredendő támpontjának, a tényállásszerűségnek a vizsgálatát [vö. 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Abh1.].
- [70] 4.5.3. A tényállítás (híresztelés stb. avagy kifejezés használata) törvényi tényállás szerinti fogalmának megvalósulása szempontjából az adott megnyilatkozás perjogilag és elsőként önmagában – s nem pedig alapjogi viszonyban – vizsgálandó.
- [71] Ha a megnyilatkozás: tényállítás (híresztelés stb.), akkor kell azt vizsgálni, hogy a becsület csorbítására objektíve alkalmas-e, ha pedig a tényállítás becsület csorbítására objektíve nem alkalmas, akkor a magatartás nem, egyik törvényi tényállás szerint sem tényállásszerű, tehát nem bűncselekmény. Ha a megnyilatkozás nem rágalmozási magatartás, viszont azonkívüli kifejezés használata, akkor ugyanezen logika szerint elvégezhető az adott magatartás vizsgálata. (S értelemszerűen ennek végén is ott van a gyalázkodás meg nem engedése.)
- [72] A büntetőjog magatartási szabály. A tényállásszerűség vizsgálata pedig azt jelenti, hogy az eseti bírónak vizsgálnia kell (az eseti bírónak kell vizsgálnia), hogy amit a vád állít az valóság-e, ezen belül valakinek a magatartása-e (ember általi magatartás-e), ha magatartás, akkor bűn-e (törvénysértő-e, ehhez képest büntetendő-e), s ha bűn, akkor a vádlott követte-e el, s ezért büntethető-e.
- [73] Valamely külvilágban érzékelhető, észlelhető közlés becsület csorbítására való alkalmassága a sérelem absztrakt lehetőségét jelenti. Nem feltétele a bűncselekmény megvalósulásának, hogy a hátrányos következmény – a becsület csorbítása – ténylegesen bekövetkezzék. Ugyancsak közömbös, hogy a tényközlés vagy kifejezés használata a sértett becsületérzését ténylegesen érintette, sértette-e.
- [74] Ekkor kell vizsgálni, hogy valami közvetve, vagy közvetlen kizárja-e a jogellenességet. A becsületcsorbításra egyébként objektíve alkalmas tényállítás (híresztelés, tényre közvetlenül utaló kifejezés használata) eleve nélkülözi a jogellenességet,
– ha hivatalos személy által a hivatali hatáskörben ügyintézés során, és azzal összefüggésben történt (ami nem más, mint a hivatásbeli köteleesség teljesítése; BH 1991.338., 1994.295., 1998.570., EBH 2000.295., EBH 2003.846.);
– ha ügyfél által peres, vagy más jogilag szabályozott (hatósági) eljárásban, jogosultság, illetve kötelezettség gyakorlása során, az adott eljárás tárgyát képező ügy érdemével összefüggésben történt; ideértve a hatósági ügyet megindító magatartást (beadványt) is (BJD 1195., 3556., 4167., EBH 1999.4., EBH 1999.87., EBH

2004.1011., EBH 2011.2394., EBH 2014.B.3., BH 2004.267., BH 2004.305., BH 2009.135., BH 2014.264.);

– ha a véleménynyilvánítás (bírálat, jellemzés, nézet és kritika) szabadsága alá tartozik és hatóság vagy hivatalos személy, valamint a közszereplő politikus vonatkozásában, annak e minőségére tekintettel történt [36/1994. (VI. 24.) AB határozat 3.; a továbbiakban: Abh3.].

- [75] Ezekben az esetekben a kifogásolt cselekmény nem bűncselekmény, azonban ennek oka nem a tényállásszerűség hiánya, hanem a jogellenesség – tehát társadalomra veszélyesség – hiánya.
- [76] Ilyenkor sincs azonban jogellenesség hiánya (azaz a cselekmény jogellenes), ha a megnyilatkozás szándékosan, vagy a foglalkozási, hivatásbeli kötelesség gondatlan megszegéséből fakadóan hamis közlés, vagy gyalázkodó tartalmú {Abh3., Indokolás III/2/2., Abh1., Indokolás [40]}.
- [77] Ha a kifogásolt cselekmény olyan tényállítás (híresztelés stb.), ami becsületcsorbításra objektíve alkalmas és a jogellenesség hiánya sem állapítható meg, akkor merülhet fel annak a kérdése, hogy van-e olyan közérdek, vagy jogos magánérdek, ami a tényállítás megtételét indokolta (indokolhatta).
- [78] Ha pedig ilyen megállapítható, akkor el kell rendelni a valóság bizonyítását (Btk. 229. §). A valóság (sikeres) bizonyítása büntethetőséget kizáró ok [Btk. 15. § h) pont]. A valós tények közlésének pozitív célja és méltányolható motívuma (közérdek vagy jogos magánérdek) indokolatlanná teheti a megbüntetést. A cél és motívum azonban nem közvetlenül, hanem csupán közvetve, a valóságbizonyítás megengedhetőségének kérdésében való hatósági döntésen és a bizonyítás sikerén keresztül befolyásolja az elkövető büntethetőségét [Abh3., Indokolás II/3/3.]; a tényállítás (híresztelés stb.) valós volta esetén felmentésnek van helye. Erre a jogi következtetésre azonban csak akkor lehet jutni, amennyiben a valóság bizonyítása azt igazolja. Ha azonban a tényállítás (híresztelés stb.) valótlan, illetve a valóság bizonyítása sikertelen, akkor felmentésnek – értelemszerűen – nincs helye.
- [79] 5. Kétségtelen, hogy a magánvádló – a felrótt cselekmény elkövetésekor – közszereplő. Az indítványozó által is hivatkozott Abh1. – összefoglalva az Alkotmánybíróság gyakorlatát – rögzítette: „a közszereplőket támadó kritikát és bírálatot a véleménynyilvánítás szabadsága szélesebb körben védelmezi, mint az átlagpolgárt érő bírálatot. Az Alkotmánybíróság következetes felfogása szerint tehát a közügyekre vonatkozó és a közéletben szerepet vállaló személyek és szervezetek tevékenységét érintő véleménynyilvánítás erősebb alkotmányos védelmet élvez, és így korlátozhatósága szűkebb körben nyerhet alkotmányos igazolást. Ennek megfelelően a közügyek vitatását érintő véleményszabadság korlátozását előíró jogszabályokat megszorítóan szükséges értelmezni.” {Abh1., Indokolás [28]}

- [80] Az Alkotmánybíróság azonban azt is kifejtette, miszerint „e kiemelt alkotmányos védelem azonban még a közszereplőket támadó bírálat tekintetében sem lehet korlátlan” {Abh1., Indokolás [28] utolsó mondata}.
- [81] Az Abh1. szerint „a hatóság, hivatalos személy, valamint a közszereplő politikus e minőségére tekintettel megfogalmazott, becsületének csorbítására alkalmas értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás alkotmányosan nem büntethető. A becsület csorbítására alkalmas tények állítása vagy híresztelése ugyanakkor nem élvez a véleményszabadság oltalmát akkor, ha a tényeket állító vagy híresztelő tudta, hogy közlése valótlan, avagy a valótlanságról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 230.]. Ezeket a tételeket az Alkotmánybíróság egy évtizeddel később, a 34/2004. (IX. 28.) AB határozatában erősítette meg, amikor azt is kimondta, hogy az országgyűlési képviselővel és más közhatalmat gyakorló vagy egyéb módon közszereplő politikussal szemben közérdekű tevékenységgel összefüggésben becsületsértés bűncselekménye nem is követhető el (ABH 2004, 490, 500). Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság mércéje szerint az értékítéletet és személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatot tartalmaznak. Ezt kívánja meg a nézőpontsemleges véleménynyilvánítási fórum szabadságának értéke is. Ezzel szemben a közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat már csak abban az esetben oltalmazza a véleményszabadság, ha aényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt. Mindebből az is következik, hogy a tények értékítéletektől történő jogalkalmazói elhatárolása a konkrét esetekben döntően befolyásolja a véleményszabadság alapjogának terjedelmét, gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését {erről lásd: 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]–[50]}” {Abh1., Indokolás [31]}.
- [82] 6. Az alapügyben - az iratokból kitűnően kétségtelen, hogy az eljáró bíróság elrendelte a valóság bizonyítását, s a magánvádlóval mint közszereplővel kapcsolatos, az eljáró bíróságok minősítése szerint tényállítások valótlanak bizonyultak, mivel valóságuk bizonyítása nem vezetett sikerre. Ebből következően azok nem élvezik a véleményszabadság oltalmát.
- [83] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a testület a 19/2024. (XI. 11.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh4.) rögzítette miszerint: „Abban az esetben, ha a bíróságok – az alkotmányjogi szempontok figyelembevételével mellett – megállapítják, hogy a vizsgált közlés egyértelműen sérti az emberi méltóság magját, annak megítélése, hogy a közlés közérdekű vagy társadalmi vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, illetve hogy a közléssel érintett személyek a tárgyalt közlések szempontjából a közéleti vita aktív alakítójává váltak-e, mint kivételes közszereplők, mellékesnek tekintendők. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése alapján nem élvezheti ugyanis az Alaptörvény IX.

cikk (1) bekezdésének védelmét a kifejezőmódjában dehumanizáló közlés” {Indokolás [49]}.

- [84] „Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésének a (4) bekezdéssel történő együttes értelmezéséből levezethető, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem tekinthető Alaptörvényben biztosított jognak a mások emberi méltóságának sérelmére irányuló véleménynyilvánítás (az emberi méltóságot annak korlátozhatatlan magjára vonatkoztatva) {lásd pl. 6/2021. (II. 19.) AB határozat, Indokolás [22]; 3333/2018. (X. 26.) AB határozat, Indokolás [28]; 3263/2018. (VII. 20.) AB határozat, Indokolás [36]}” {Abh4., Indokolás [48]}.
- [85] „Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdés szerinti véleménynyilvánítás szabadsága ugyanis mindig csak az alkotmány (Alaptörvény) értékrendjén belül értelmezhető {3207/2013. (XI. 18.) AB határozat, Indokolás [20]}. (...)
- [86] Azáltal, hogy a jogalkotó a becsületsértést a Btk. Különös Részének tényállásai közé helyezte, kifejezte annak társadalomra veszélyes létét. A jogalkotó ezzel állást foglalt amellet is, hogy a becsületcsorbítása az emberi méltóságot sérti, és hogy a véleménynyilvánítás jogának gyakorlása nem csorbíthatja mások becsületét. A bíróságoknak a becsületsértés törvényi tényállása által felállított keretek között kell felismernie és mérlegelnie az alapjogi összefüggéseket.
- [87] Annak megállapítása az eljáró bíróságok feladata, hogy az adott történeti tényállás miként illeszkedik a Btk. becsületsértés tényállásába. Az eljáró bíróságok mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés annak a megítélése, hogy a terhelt által tett kijelentések az emberi méltósághoz való jog korlátozhatatlan magját képező emberi státuszt sértik-e, vagy sem, és ezt az eset összes körülményének a fényében dönthetik el. Az Alkotmánybíróság hatásköre – kirívó alaptörvény-ellenesség hiányában – nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan – vélt vagy valós – jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható {pl. 3147/2016. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [23]; 3352/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}” {Abh4., Indokolás [50]–[52]}.
- [88] 7. Kétségtelen, hogy – az indítványban foglaltakkal ellentétben – az eljáró bíróságok elvégezték a korábbiakban részletesen leírt vizsgálatot, így tekintettel voltak az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésére valamint az ehhez kapcsolódó alkotmánybírósági gyakorlatra, és ez alapján hozták meg az indítványozó büntetőjogi felelősségét megállapító határozataikat. Másként megfogalmazva, az indítvány nem vet fel kételyt abban a tekintetben, hogy a bírósági eljárás során nem merült felül olyan szempont, amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet megalapozná. Az indítvány nem fogalmazott meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést. Mindezekből következően az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-ban foglalt feltételnek.

[89] 8. Ekként az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései szerint eljárva, az Abtv. 29. §-a, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) bekezdésére is – visszautasította.

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró